

Kázání Marka Vanči z 22. března 2020 (rozesláno e-mailem, případně rozeseno)

Kázání Marka Vanči z 22. března 2020 (rozesláno e-mailem, případně rozeseno)

I.čtení: Lk 13, 1-17

II.čtení: Lk 13, 1-5

„Kdyby byl Bůh a kdyby byl dobrý, tak by nikdy nepřipustil, aby zahynulo minulé úterý tolik nevinných lidí“ „Jak to můžeš vědět, že Bůh není, ptám se?“ „Co ty víš o Bohu, jaký je? A jak víš, že za to Bůh může?“ „No jistě“, oponoval můj partner v diskusi, „ty budeš vždycky tvrdit, že Bůh dělá vždy vše dobře, protože jsi farář a jsi za to placený, abys věřil, ale mě o tom nikdy nepřesvědčíš“. Tak nějak se odehrával, sestry a bratři, rozhovor před 19 lety, když teroristé napadli Světové obchodní centrum a jiná místa v USA.

Sestry a bratři, jsou věci, které nevysvětlíte. Já jsem tomu dotyčnému také nic nevysvětlil, trval na svém. A hlavně: mnoha věcem člověk prostě nepřijde na kloub, i kdyby se rozkrájel. Pána Boha nejde srovnat do škatulky, nelze ho postihnout a hlavně mu nelze přiřít věci, které souvisí jen s námi lidmi.

Víra v Boha ovšem není slepá, snaží se s biblí v ruce porozumět. Víra je navíc věc osobní. Nelze o takových věcech mluvit nezaujatě. Podívejme se tedy, my zaujatí, na ten nepříjemný příběh, který jsme četli z Lk evangelia.

Přišli jednou za Ježíšem lidé, pořádně znechucení a vyděšení, a říkali: „Už jsi slyšel, jak Pilát nechal zmasakrovat poutníky, co šli do chrámu? Poslal na ně vojáky a nechal pobít i jejich obětní zvířata, však ještě po ulici teče smíchaná lidská a zvířecí krev“. Ti lidé, co to Ježíšovi povídali, byli asi dost pobouření. Pilát byl zlá a dost zbabělá bestie. Další životy zmařil, ale proč zrovna pobil lidi, co šli pokojně do kostela na bohoslužby? Co na to říká Bůh? Tohle nám tedy Ježíši vysvětlil!

Židé tehdy dost přemýšleli o hříchu a trestu. Z evangelii se dozvídáme, jak je trápila otázka, kdo zavinil slepotu člověka, který se slepý už narodil. Oni se tenkrát domnívali, že to je jeho hříchem nebo hříchem jeho rodičů. O to víc je tato děsivá událost musela trápit, kdo může za tak ohavný útok na lidi jdoucí do chrámu? Čí je to vina, čí odpovědnost? Jen Pilátova? Proč mu to Bůh dovolil, proč mu v tom nezabránil? Nebo je to vina a rozmar Boží? Tato otázka visí ve vzduchu.

Nemyslete, že ti zabití byli snad větší hříšníci než vy, řekl jim na to tehdy Ježíš. U nich větší vinu nehledejte, dotazy jako: „copak provedli, zač je stihnul takový trest?“ - takové dotazy sem nepatří. Jejich vinu takto nehledejte, raději si sami dávejte pozor, protože nebudete-li sami činit pokání, zahynete jako oni. A dodal k tomu podobný příběh: Chcete snad říci, že těch osmnáct, co je zabila věž na staveništi v Siloe, byli větší hříšníci než vy? Hleďte si sami sebe a sami činite pokání, jinak zahynete jako oni. Čiňte pokání, jinak řečeno - obraťte se! Vraťte se k Bohu!

Víc evangelista Lk neříká. Příběh je u konce a my nad ním můžeme přemýšlet. Ten kolega z rozhovoru by řekl, že se Ježíš vyhnul otázce a namísto odpovědi lidi jen napomenul. Ale zdá se mi, že to tak není, že Ježíš odpověděl a že řekl o Bohu, o nás a o víře něco velmi důležitého.

Odpověděl, že jedni ani druzí nebyli větší hříšníci než ostatní lidé, třeba my. Řekl, že v jejich vinách příčinu tragédie vidět nemáme. Ale v čem tedy, napadne nás hned. O tom tu řeč není. Nebyli horší než druzí a přesto zemřeli. Ježíš to víc nevysvětluje.

Není to tak, že by ti lidé zemřeli za své viny, že by Bůh někde v nebeském počítači sčítal a ukládal lidskou špatnost, že by si vedl evidenci, a když by míra přetekla, že by vypustil z řetězu nějakého krvavého Piláta nebo arabského teroristu. A ještě horší by to pak bylo u těch, co na ně spadla věž v Siloe. Že by za tím byl Boží prst, který do věže strčil? Odepsal je Bůh, protože moc hřešili a vzal jim proto život?

Ne a stokrát ne. Takto zdeformovaná a pokřivená víra by znamenala, že se v životě musíme pořádně snažit, ale protože máme stejně tisíce vroubek, nic nám nepomůže a jednou, až na nás přijde řada, nás Bůh stejně sejme. Třeba koronavirem.

Kdyby toto byla ta správná víra, tak bych od ní, bratři a sestry, dávno utekl. Ježíš však zlým a nemilosrdným Bohem nevyhrožoval. Nikdy ale netvrdil, že nás víra bude automaticky chránit před neštěstím. Nevysvětloval, proč se dějí katastrofy a neštěstí, proč přichází pandemie, spíše nás

Kázání Marka Vanči z 22. března 2020 (rozesláno e-mailem, případně rozeseno)

vracel k nám samým a vedl nás k zamyšlení, jaké to s námi je a jaký je náš vztah k Bohu. Jinak řečeno, volal nás k pokání a obnově vztahu s Bohem.

Jistě bude mnoho těch, kteří za zlými událostmi posledních měsíců ve světě a posledních týdnů u nás, uvidí nemilosrdného Boha. Svedou to na Boha. Dokonce si takoví lidé budou připadat osamocení a tímto Bohem pronásledovaní. Jenže Ježíš mluví o úplně jiném Bohu. Říká, že se k němu smíme obrátit. Tomu se dá také rozumět takto: opusťte své představy o Bohu, který trestá, obraťte se k Bohu, který dává život. Bible říká, že Bůh život nebere, ale dává. Obráťte se k Bohu, který je ve chvíli vašeho trápení a obav tam, kde byste ho možná nečekali, na vaší straně.

Jak mohu nad tímto krvavým příběhem z bible a v těchto dnech, kdy většina normálních lidí strnula děsem, mluvit o Bohu na naší straně? Je to skutečně tak, že Bůh neselá děsivé choroby a neplánuje hubení lidstva?

Myslím, že můžeme navzdory všemu mluvit o Bohu na naší straně, vlastně: je to naše jediná naděje. Podíváme-li se na další Ježíšova slova, která následují za tímto oddílem, začne to být jasnější. Píše se tam o stromu, který nenesl ovoce a majitel ho nařídil vytrhnout, ale vinař jej uprosil: ještě ho ponech, snad se vzpamatuje a ponese ovoce. A hned nato Ježíš uzdravil jednu ženu, léta nemocnou a bylo to v sobotu. Hned se na něj sesypali, že se v sobotu takové věci nedělají, ale Ježíš jim odpověděl: osmnáct let ji držel satan spoutanou, proč by neměla být uzdravena ve sváteční den. Copak by den Páně měl být překážkou, když Ježíš zápasí se zlem? Kdy jindy se zastat člověka proti zlu, než právě v Boží den?

Slyším, slyšíme z bible, že Bůh je s námi, že je to Bůh zápasící o člověka, Bůh, který nejedná podle našich představ a schémat /naštěstí/, Bůh, který je pro nás. A kdeže se tu vzala smrt, nemoci a lidská zvrácenost a neštěstí? Ty tu prostě jsou. Těžko najdeme snadnou a rychlou odpověď, kde se vzaly. Zato dostáváme mocného bojovníka na svou stranu, když se s nimi setkáme. Ježíš celým svým životem dokazoval, že to s tím příklonem k člověku Bůh myslí vážně. Můžeme procházet ledasčím, může na nás lidi na této zemi přijít leccos, ale Bůh je s námi. Kristův kříž a vzkříšení jsou jedinou nadějí tohoto světa.

Bůh nás netrestá za hřích zlem. Nemusí - my sami si zlo přivodíme. To, jak to na světě chodí, je přece naše věc a naše vina. On nás naopak podpírá, je nablízku, když to potřebujeme. Obracejme se k němu v pokání a s důvěrou.

Amen